

niti je iz bolnišnice usmiljenih bratov v Kandiji, nakar so ga dolgo zaman iskali.

Preužitkar umorjen in izropan. V Lukovici pri Trebnjem na Dolenjskem je postal žrtev roparskega umora preužitkar Anton Prah. Morilec je Praha pobil s sekuro, mu presekala vrat in mu povzročil več ran na glavi. Iz tolikih ran se da sklepati, da se je napadani postavil po robu napadalcu. Umor je odkrila Prahova hči, ki se je vrnila po dvodnevni odsotnosti in je našla očeta umorjenega.

Po svetu

Sveti oče in vojni ujetniki. Število vojnih žrtev v tej vojni dnevno narašča. Niso to samo padli, umrli ali ranjeni, marveč tudi begunci in vojni ujetniki. Njihovo število je veliko in njihova usoda nadvse težka. Ločeni so od svojih družin ter izpostavljeni bedi in pomanjkanju. Sv. oče papež Pij XII. je tem nesrečnikom posvetil posebno skrb že od početka vojne. Njegova očetovska skrb velja vsem beguncem in ujetnikom, naj so te ali druge vere, te ali druge narodnosti. Sestavil je poseben odbor, čigar člani bodo obiskali ujetniška taborišča po posameznih državah. Sv. oče si tudi zelo prizadeva, da bi se vpostavile vezi med ujetniki in njihovimi družinami.

Haile Selassie, bivši abesinski cesar, ima svoj glavni stan v Hartumu v angleškem Sudanu, odkoder vodi napad na Abesinijo

pa še vzvod za urejanje plinskega zgorevanja. Aparat bodo lahko izdelovali v serijah, brzina mu bo v višini 15 km skoraj 1000 km na uro. Izumitelj novega letala, inženjer Canpini, izjavlja, da bo s tem letalom mogoče v nekoliko urah skozi stratosfero preleteti razdalje med celinami. Označuje ga za raketo letalo, ki je opremljeno z nepropustnimi kabinami, v katerih se zrak avtomatično popravlja. To letalo pomeni odločilni preobrat v zgodovini zračne plovbe.

Mož, ki ni hotel neoženjen umreti. Na švedskem so pokopali 84 letnega starčka Svena. Na čelu spreveda, ki je bil v nekem manjšem švedskem mestu, je bila njegova 21 letna vdova. Sven se je trikrat po-

lahko bi ga bila napravila za najsrečnejšega človeka na svetu. Ne, ne, ne, saj je nora ta misel... Hahaha, da bi ga županova vzela! Prej bi prišel Lucifer v nebesa, kakor da bi ga Nadvorska vzela. Da mu je le mogla priti taka nora misel!... Če bi bil tudi cel svetnik, saj bi ga ne marala. Saj mu je danes dovolj jasno zabrusila, naj si nikar kaj česa ne misli, da bi njej na ljubo kaj storil. Tega mu pa le ne more braniti, da jo ima rad, čisto tiho na dnu srca rad, ne da bi njej ali komur koli kdaj kaj o tem črnil. Že ta tiha, skrita misel nanjo je lepa. Več ne upa, nikoli, nikoli, nikoli ne — še misliti ne sme na kaj več. Že to je dobrot, da ga ne prezira, kakor ga prezirajo drugi ljudje, da govori z njim kakor s človekom, da se briga zanj, da bi ga rada videla do brega, poštenega, spoštovanega. In če bo, kakor je prav, ga bo spoštovala in imela v časti... To! Pred njo veljati za poštenega človeka, to je sreča, vredna vsake žrtve. Otožnega srca, pa vendar z nekim blaženim upanjem v novo življenje je šel po poti navzdol.

Julka pa je medtem dober streljaj više spet počivala. Danes je bil koš kar čudno težek.

Pa težje še so bile misli, ki so ji stiskale srce. Zdaj ji je bilo žal, da je bila nasproti Judežu tako odurna in neusmiljena. Toda s takimi zakrknjenimi ljudmi je prav, če je človek strog in neusmiljen. Zakrknjen bi rekla, prav za prav niti ni ne tako, saj voljo ima dobro. Pa najsi je tak ali tak, usmiljenja je vreden. Nihče ni pri-

Vojaški položaj v Albaniji

Pomen Albanije

Po zanesljivih virih so izselili Italijani iz zafrontnih mest: Valona, Berat in Elbasan civilno prebivalstvo, ker se jim vedno bolj približujejo prodirajoči Grki, ki so bili 15. januarja od teh mest oddaljeni 20—30 km. Strokovnjaki menijo, da je ves nadaljnji razvoj grškega napredovanja odvisen od položaja pri mestecu Tepeleni, katerega so Italijani izpraznili, in se bo fronta pomaknila znatno na severozapad in izenačila. Tedaj bo v grški posesti skoro polovica Albanije in rodilo se bo resno vprašanje, ali se bo Italijanom sploh še izplačalo braniti ostalo, severno polovico, ki nima zanj nobenega ne vojaškega ne drugega pomena, zlasti še, ker bi jim potem ostala kolikor toliko uporabna luka samo še ona v Draču.

Albanija je imela pomen za Italijo samo kot izhodno ozemlje za vdor v Grčijo ter kot obramba Otrantske morske ožine na vzhodu. Kakor hitro odpade ta dvojna važnost, postane Albanija za italijansko vojujočo velenilo brezpomembna.

Odgovor na dve vprašanji

Po tem razmotrivanju o pomenu Albanije za Italijo v vojaškem oziru se moramo dotakniti na kratko odgovora na vprašanje: Čemu se imajo Grki zahvaliti za uspehe na albanjskih bojiščih? Odgovor se glasi: Načinu bojevanja in res celotni mobilizaciji grškega naroda.

Poseben način grškega bojevanja

Pri celotni prvotni obrambi in pri prodiranju v albansko ozemlje se Grki izogibljajo po možnosti velikih frontalnih (od spredaj in naravnost) napadov. Grške divizije in druge večje edinice ne delujejo skupno in naenkrat. Navadno napadajo manjše, samostojne, izločene enote, kakor čete in bataljoni, ki skušajo nasprotnika obkoliti in se poslužujejo pri tem vseh prednosti, ki jih nudijo tla. Tem manj-

šim oddelkom so dodeljeni pionirji in drugi posebni oddelki, da jim hitro postavijo mostove, popravijo ceste, pomagajo prepeljati topove itd. Ves načrt za grški napad in sploh za sedanje grško bojevanje je izdelal general in ministrski predsednik Metaxas sam osebno. Za zgled mu je bil nemški način napadanja in hitrega prodiranja na Norveškem in v Flandriji.

Mobilizacija celotnega grškega naroda

Dan na dan čitamo v vojnih poročilih, koliko mora pretrpeti vojaštvo v Albaniji radi visokega snega, snežnih viharjev, zametov, plazov in največ pa radi prehudega mraza.

Grki so si znali pridobiti zimo za svojo zaveznico. Predvsem so si osvojili snežne plazove, ki prežijo povsod po dolinah med gorskimi velikani, kot strašno napadalno orožje. Z letalskimi bombami in topovskimi granatami prožijo Grki plazove na sovražnika ter mu na ta način zastirajo steze, pota in obenem v tolikih primerih zasujejo vojaštvo, vojni material, ter onemogočijo prodiranje in umik.

Italijansko vojaštvo, ki je vajeno milejšega podnebja, hudo trpi radi albanskega mraza. Ni pa še bilo slišati, da bi tožili Grki nad neznošnostjo zime in vendar ni mogla mala Grčija oskrbeti svojih bojevnikov s kožuhovina-sto obleko.

Cesar pa ni zmogla revna grška vlada, to je storil požrtvovalni narod. Kakor pri nas v južni Srbiji, tako je tudi v gorati Grčiji med narodom najpogostejša in najtoplejša obleka ovčji kožuh z volno na znotraj. Vsi ti grški kmečki kožuhi so bili poslani vojaštvu na fronto. Kdor ne gre sam na bojišče, pošlje drugemu svoj topli kožuh. Prav tako so poslali na fronto vse snežne pluge iz severnih pokrajin Epir ter Makedonija. V bližini bojne črte pa je mobilizirano sploh vse prebivalstvo obojega spola z deco vred. Njihova naloga je, da odstranjujejo sneg in pomagajo pri prehranjevanju bojevnikov.

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Smrtna kosa pri Sv. Janžu na Dravskem polju. Nemila smrt se je letos ustavila kar v Prepolah in vse kaže, da se ji nikamor od tam ne mudi. Kot smo že poročali, sta v decembru 1940 umrli 2 ženi v Prepolah. Sledil jima je en majhen otrok. Dne 9. januarja t. l. so nas pa zvonovi opozorili, da je umrla v 62. letu še samska Ogrizek Terezija, svakinja pred dvema tednoma umrle Pesek Marije. Rajna Terezija je bila vzor dekleta, članica Dekliške Marijine

družbe, vneta za dobro. — Ali čudo se vedno dogodi in tako je bilo tudi pri nas, že 10. januarja t. l. so nas zvonovi ponovno opomnili, da je zopet mrla v osebi Jere Sagadin, roj. Ogrizek, sestra zgoraj omenjene Terezije. Prišla je h pogrebu svakinje, a je obenem prišla tudi k svojemu pogrebu. Rajna je bila vzor žene in matere. Pogreb sester rajnic je bil v nedeljo, 12. jan. t. l., ob obilni udeležbi članic Dekliške Marijine družbe in drugih vernikov. Bodí jima zemljica

4.

Nadvorska domačija je stala na hribčku nad podkrajško farno cerkvijo. To je bil mogočen dom, mogočen pa je bil tudi njegov gospodar. Nadvornik je bil plečat mož, ki kljub svojim petinpetdesetim letom še ni imel nobenega sivega lasu na glavi. Njegov nastop, njegov pogled, njegova beseda: vse je pričalo, da je vaje zapovedovati in vladati. Res je bil vladar ne le na svojem domu, temveč tudi v občini. Bil je župan in njegova je morala obveljati, najsi se je ves svet na glavo postavil.

Čisto druga kakor on je bila njegova žena. Bila je majhne postave, pridna ko mravlja, zraven pa tiha ko miš.

Otroci so bili bolj očetu podobni. Vsi so bili postavní in kakor oče samozavestni — ljudje so rekli, da so prevzeti —, bili so trdne volje in se niso dali nikomur

NE POZABITE PLAČATI

CELOLETNE NAROČNINE 38 DIN
VSAJ V TEKU TEGA MESECA!

lahka — žalujoci ostali pa naj prejmejo naše sožalje!

Materam zvoní... Ko je nagibalo leto k zatonu, so vurbeski zvonovi peli žalostno pesem Felicijanovi mami, o kateri smo že poročali. Med novoletne akorde pa so zopet zadoneli tužno pesem materi in ugledni gospodinj Genovefi Kokol v Vumbohu, ki je umrla na praznik Sv. treh kraljev, tri ure nato, ko je bila pripeljana iz mariborske bolnišnice. Bolehala je že dalj časa na žolču, v skrajni sili se je končno podvrgla operaciji, ki pa ji ni prinesla rešitve, dasi je bila krepke narave in stara komaj 52 let. 11 let je bila vdova, mož se je smrtno ponesrečil s vozom. Res, hude preizkušnje pošilja Bog svojim zvestim, da jih tembolj utrdi za nebeško kraljestvo. Da je bila blagopokojnica ocenjena zelo lepo kot verna mati in vzorna gospodinja, je pokazal pogreb, ko jo je veliko ljudstvo spremljalo na vurbesko pokopališče. Cerkevni pevski zbor je njen spomin počastil z lepimi žalostinkami na domu, v cerkvi in ob grobu. Zapušča pet otrok, tri hčerke in dva sina, katerih najmlajši služi vojake v Ljubljani. Starejši sin in dve hčerki so pa že poročeni. Gospod, daj njeni plemeniti duši svoj nebeški mir in vlij tolažbo v srca žalujocih!

Naš dolgoletni naročnik umrl. V Podovi je umrl Ivan Greifoner, prežitek, v starosti 77 let. Bil je krščanski mož in dolgo let naročnik »Slov. gospodarja«. Naj mu sveti večna luč — žalujocih pa naše sožalje!

Zorečeva mama pri Sv. Juriju v Slov. gor. na zadnji poti. Pospremili smo k zadnjemu počitku daleč naokrog poznano in spoštovano Genovefo Zorec, ženo cerkvenega ključarja. Pokojna je dosegla lepo starost 70 let. Njeno življenje je v mladosti potekalo pri Sv. Benediktu, odkoder se je poročila na Zorečovo domovino v Partinju, kjer je bila svojemu možu dobra žena, otrokom pa zlata mati. Vkljub težki bolezni, s katero se je morala boriti že par let, je bila pokojna vedno dobro razpoložena. V molitvi in delu je teklo vse njeno življenje. Odpoved in žrtve za druge sta jo krasili do groba. Vzgoji svoje lepe družine je posvečevala največjo skrb, zato pa so otroci tako radi zahajali k njej po nasvete in tolažbo. Na domu, med potjo in ob grobu so pevci zapeli v poslednji pozdrav. Velika množica ob blizu in daleč je pokazala, kako velika ljubezen in spoštovanje jih je vezala na pokojno. Zares tako polaga župnija v grob krščansko, zavedno slovensko mater. Spominu blagopokojne so se pogrebi oddolžili na zelo lep način, z zbirko 280 din za dograditev »Slomškovega prosvetnega doma«, katerega delo je pokojna s toliko skrbjo spremljala in molila za božji blagoslov. Na tem mestu bodi izrečen Bog plačaj! Dobra Zorečeva nam bo ostala, kakor tudi v prvi vrsti vsem revežem in siromakom, za katere je vedno imela dobro srce, v najlepšem spominu. Možu in vsem sorodnikom pa globoko sožalje.

Smrt se je ob koncu leta zaporedoma oglasila v župniji Sv. Lenart v Slov. gor. Vzela je uglednega kmeta in bivšega dolgoletnega župana v Zg. žerjavcih, značajnega katoliškega moža, dolgoletnega naročnika »Slov. gospodarja« in drugih katoliških listov. Rajni zapušča ženo in sedem odraslih katoliških vzgojenih otrok. Pokopali smo ob veliki udeležbi bivšega gostilničarja in svojačasnega gerenta občine Sv. Lenart v Slovenskih gorah. Dne 3. januarja smo spremljali na zadnji poti Matijo Korošec, bivšega mlinarja v Sp. Porčiču in posestnika v trgu. Bog jim bodi milostljiv sodnik!

Očeta deseterih otrok so pokopali pri Maši Nedelji. Milo in otožno so zapeli zvonovi malonedeljski, sltarovski ter moravski in naznanjali žalostno vest, da se je preselil iz lepe hiše in vasi Radlavske nadve dobi, skrbni in pošteni oče Anton Draškovič, ki je po kratki bolezni umrl. Bil je dober oče desetim otrokom, ki jih je odgojil v pravem krščanskem duhu ter zanje skrbel do zadnjega. Bil je lončar. Naročnik je bil katoliških listov, v prvi vrsti »Slov. gospodarja«. Mnogo je imel prijateljev, ki so ga prišli krogiti ob blizu in daleč ter ga tudi spremljali na zadnji poti, med njimi je bila tudi gasilaka četa, načelnik iste pa se je vsem, ki so rajnemu posodili zadnjo pot, lepo zahvalil. Dobremu očetu svetila večna luč — preostalih pa naše sožalje!

Prava krščanska žena in mati umrla. V Mariboru je umrla gospa Zofija Amalijska Breznikova, soproga upokojenega davčnega uradnika ter hišna posestnica v Ptuj in na vlnodnem Kogu pri Središču. Blagopokojna, ki je bila res prava krščanska žena in najboljša mati, so prepejali iz Maribora v Ptuj, kjer je bila ob obilni udeležbi pokopana zadnje nedelje. Draga mamica, sladko in mirno snivaj do svidenja! — Žalujocih možu, sinovom in hčerkam naše sožalje!

Mati hajdinskega g. župnika umrla. Na Hajdini pri Ptuj je umrla 74letna Uršula Skuhala, mati tamošnjega g. župnika. Rajno so prepejali na njen dom k Veliki Nedelji, kjer je bila položena ob veliki udeležbi k zadnjemu počitku. Rajna je bila delavna, skromna in zelo pobožna mamica. Bodi pokojnici Vsemogočni večni plačnik, g. sinu in preostalih pa naše sožalje!

Pri Veliki Nedelji je zapel mrtvaški zvon. Umri je dne 15. januarja dobri stari oče Matija Podplatnik v starosti 76 let. Bil je veren krščanski mož, katerega smo vsi ljubili, saj ni nikomur storil ničesar hudega. Rad je šel v cerkev, če je le mogel, zato pa upamo, da mu bo Gospod dal večno plačilo v nebesih. Bil je dolgoleten naročnik »Slov. gospodarja«, zato naj mu bo tukaj postavljen majhen spomin. Zapustil je žalujoco ženo, tri otroke, brata ter sestro. — Dragi, nepozabni oče, počivajte v miru in lahka naj Vam bo naša zemlja! — Žalujocih naše sožalje!

Pri Sv. Andražu v Halozah je umrla po kratki bolezni Amalijska Hvalec. Bila je pri sv. misijonu, a sedaj je ni več med nami. Pokopali smo rajno na dan 7. januarja v prav lepem številu ljudi. Pevci so ji zapeli zadnje slovo pri cerkvi in ob grobu. Rajni daj Bog večni pokoj!

Zgleden krščanski mož umri v visoki starosti. V Konjicah je poklical Gospod k sebi po večno

Kratke tedenske novice

V nedeljo sta se sestala Hitler in Mussolini ter zunanja ministra Ribbentrop in grof Ciano. Kraj sestanka ni znan.

Italijanski prestolonaslednik Umberto je povišan v armadnega generala.

Grki so zadnje dni ujeli tisoč vojakov s poveljnikom 77. pehotnega polka, ki pripada 7. diviziji in nosi ime »Toskanski volkovi«. Ta divizija je po grških navedbah prišla šele pred kratkim na albansko bojišče.

Nemški letalski oddelki, ki so prišli v Italijo, so zelo aktivni. Vsak dan poročajo o večkratnih letalskih napadih na angleški otok Malta v Sredozemlju. S tem v zvezi poročajo Angleži, da so zbili že nad 80 nemških strmoglavcev in bombnikov, odkar so pa nemški letalci stopili v boje v Sredozemlju, pa že nad sto letal.

V Romuniji je odstopil notranji minister. Nasledstvo je prevzel vojaški poveljnik Bukarešte. Vzrok: umor nekega visokega nemškega častnika. Atentatorja so prijeli.

Poglavar Francije se je v nedeljo zvečer sestel na neki železniški postaji z bivšim francoskim zunanjim ministrom. Po sestanku je maršal Petain odpotoval v Vichy, Laval pa v Pariz.

Angleži organizirajo splošen upor v Abesiniji. Abesinski četniki so oboroženi z najmodernejšim orožjem in so izveščani od angleških častnikov.

Angleži so zopet zavzeli važno postojanko Kasala v visokem angleškem afriškem Sudanu, katere so se polastili Italijani lani 4. julija. Kasala leži ob vojaško važni železnici. Po zavzetju tega mesta, so angleške motorizirane enote vdrele v Abesinijo. Po angleških poročilih podpirajo angleške čete uporniški Abesinci. Angleži so že pridobili na prostoru. Kakor izgleda iz teh poročil, je Anglija pričela v Abesiniji z ofenzivo.

Predsednik Roosevelt je bil 20. januarja slovesno tretjič ustoličen za predsednika Zedinjenih držav.

Rooseveltov protikandidat Willkie bo te dni odpotoval v Anglijo. V nedeljo ga je sprejel Roosevelt in mu dal pismo za angleškega ministrskega predsednika Churchilla.

Združene države so začele diplomatsko delavnost v Evropi. Minuli teden so prišli novi poslaniki iz Washingtona v Vichy in v Rim. Rimski poslanik je baje imel s seboj Rooseveltovo pismo za krajja Emanuela. V London je pa prišel poseben odposlanec, ki se je sestel tudi s tamkajšnjim papeževim nuncijem. V glavno mesto Bolgarije, Sofijo, je pa prišel poseben Rooseveltov odposlanec polkovnik Donova. Prišel je iz Aten. Sprejet bo na najvišjih mestih. V zvezi s temi obiski izjavljajo po svetu, da je v teku mirovna akcija, ki jo vršita sv. oče in Roosevelt.

Ruska agencija Tass poroča iz Francije, da je francoska vlada silno zadolžena. Dolg znaša nad 270 milijard frankov, se pa še stalno veča.

Po najnovejših poročilih so Japanci zadnje dni doživeli na kitajskem bojišču občuten poraz in so imeli velike izgube.

Japonska hoče izboljšati odnose z Združenimi državami. Kar naenkrat so poslali v Washington novega poslanika. Doslej je bilo to mesto nezasedeno.

razen očetu. Razen Petra, ki je bil najstarejši, sta bila še Pavle in Julka doma, starejša hči Zefka pa je bila že oženjena. Od vseh otrok je bila edina Julka nekoliko materi podobna. Imela je sicer svoj ponos in svojo trmo po očetu, bila pa je prav kakor mati rahlega srca in sočutna in siromaki je niso mogli prehvaliti zaradi njene dobrotljivosti. Z moškimi ni marala prijateljstva in doslej je še vsakemu, ki je prišel po njej vprašati, pokazala figo. Nobeden se ji še ni zapisal v srce, kvečjemu na Judeža ji je včasih ušla misel, pa proti taki misli se je uprla z vsem svojim ponosom. Ni si hotela priznati, da bi čutila kaj več do njega kakor sočutje in usmiljenje. Pa vendar so ji misli vedno spet uhajale k temu čudnemu človeku.

Nekega lepega dne v oktobru je gnala Julka, ker je moral pastir z drugimi na žago, domačo živino na spodnji travnik. S seboj si je vzela šivanje, ker je bil travnik proti cesti zagrajen in živina ni imela kam uhajati. Pa ji šivanje ni kaj ni šlo od rok. Ozirala se je po jesenskih travnikih in prisluskovala petju in pokanju pastirjev naokoli. Zasanjala je ob pogledu na bližnje hribe, tedajci pa jo je predramilo zategnjeno žensko petje, za lesa pa je bilo videti, kakor da se ziblje po poti živ snop rož. Kdo bi mogel to drug biti kakor Zakotnikova Jerulja, Judeževa teta in skrbnica! Ker je bila Julka Jeruljina velika dobrotnica, se je ženkica skobacala skozi les in je prikrevala k dekletu. Že od daleč je pozdravila:

»Dober dan, Julka, Bog ga daj in Devica Marija!«

»Bog daj, Jerulja!« je odzdravila Julka.

Jerulja je bila drobna, majhna ženica in je tako veselo in otroško gledala v svet, da je moralo vsakemu na smeh uiti, če jo je videl. Pa če je bila še taka kakor danes in tolikokrat! Na hrstu je imela svoj večni koš, vse okoli robila in še na ušesu in na prsih pa rože, rože, same rože, Bog bi jim vedel za imena, nabrala jih je ob cestah in po tratah, na oknih in vrtilih. Zaradi tolikih rož je bila videti vsa nedejna in praznična, čeprav je bila uboga oblečena.

»Julka, ali imajo mati kaj jaje na prodaj?« je vprašala, ko je prišla bliže, s košem pa se naslonila na kol, ki je tičal tam v tleh.

»Nimajo. Naše kure že štirinajst dni ne nesejo,« je odgovorila Julka. »Mati bi jih sami kupili.«

»Nekaj jih imam. Zakaj bi jih v mesto nosila, če bi jih tvoja mati radi? Dam jih po petdeset par, kakor sem jih sama kupila.«

»O ti neumna Jerulja, ti! Od česa boš pa živela, če ne boš nič zaslužila? Od dela samega ne boš sita.«

»Jaz se zmeraj, kadar sem lačna, do siteda najem. Ali ne veš, kako v svetem pismu piše? Poglejte lilije na polju; ne sejejo in ne žanjejo in vendar jim da naš nebeški Oče jesti in piti.«

»Čisto tako že ne stoji v svetem pismu,« se je Julka nasmehnila; »ti pa torej misliš, da si lilija na polju nebeškega Očeta.«

(Dalje sledi)

čil samo zato, ker ni hotel nič podariti pokojnikemu zavodu, v katerega je ves čas zvesto plačeval. Prvič je postal vdovec, ko je bil 67 let star, »če sem že 40 let plačeval v pokojninski zavod,« je takrat rekel svojim prijateljem, »bi ne bil rad, da bi ostal ta denar neizkoriščen. Zato se bom zopet poročil.« Kmalu je našel ženo, toda tudi ta mu je čez 5 let umrla. Zakon s tretjo ženo je trajal nato le poldrugo leto. Stari gospod je bil še vedno trmast. »Nič nočem podariti pokojninski blagajni. Ko bom umrl, moram imeti ženo, ki bo po meni prejela pokojnino.« S 83 leti se je poročil z 20 let starim dekletom, ki je potem čez leto dni res postala vdova po njem.